

OROLDI - LAŖOSEA

IREN'ek, goizean goizetik,
erira bialdu eban Josu.

—Zoaz, ene seme, diño-
tsa, ta dagokigun lan eski-
ña eskatu. Txiro bizi ga-
ra, ta zure ama lu-
zaro lan barik ba-
dago, bear-beare-
koak be uts egingo
dausku. Joan zai-
tez, ta Miren'ek,

arotzaren emazteak bialduta zoazala, esan.

Amaren esana egiñik, ba-doa Josu.

Eta elxera biurkeran, seda-karga andia bizkañean
ebala etoren; zikirio edo seda ori bere amak irungo
eban, etxeko atadian, palmondo ori-urdir baten keriz-
pean jarita.

Bero kiskalgarria; eguzki biribila odei bako zerutik
zut-zut izpi-dardairik ixatuenak jaurtika.

Lorak buru-makur; egariz aulduta, zimel.

Nekien-nekez abailduta, geldiro dabil Josu ona. Bere
esku bigunak ezin eutsi ain zama astunari.

Alan eta guzti be, ez dator arpegi-ilun.

Bestera, eztitsu bare dago, ta zerura jasorik begi eder
biak:

—Ene Aita, diño, lor eta atsekabe bari oneik eskintzen
dautzudaz; baña alperikoak ezpeitez izan. Zigortu nagi-
zu ta gizonak gaizkatu.

Otoi onek indar bariak damotsaz, ta adoretzu ekañen

bideari dáraikio. Baña bat-batean indařak uts-emon: soin nekatua zerbait alsedenduteařen, toki berezia aurkitu gura dau.

Baña, ęai! muño ere ta ondatuz inguratutako leku aretak legořa ta kiskala ziran nagusi, dana eguzki-galda.

Lařosondo bat bakar-bakariřik oindiño bizirik, oso igartu baga. Oriak eze, buru-zut eta loran.

Josu arengana eldu zan; lepoan ekařen seda-moltsoa beyan itxi ta lařosa ongilearen itzalpean ezaři zan.

Berealaxe lařosa-lora guztiak batu ziran, alkar artuta edaturik ustai usaintsua eratu eutsen buru-gain.

Lařosok egilea ezagutu noski.

Kukuluak makurturik, bařuan euken azken iruntz tanta bakara Jaungoiko-Gizonaren bekoki ixetu gañera egotzi eben.

Ondoren, legun-legun, igitu ziran, eta ure-osto meak ara-ona erabilirik erlearen murmuřa baño ots eztiagoa, uretxindořaren txořotxioa baño oyu sentikořagoa atera eben.

Josu, loren usain eta abestiz sorgor, loak artuta geratu zan.

Itxartu zaneko, odei-moltso bati su emonik sarkaldera joyan eguzkia; aize otz-epela ebiřan. Josu'k, jagita, lařosa ongileari eskar onez begiratur:

—Lařosondo edeřa, ots egin eban, zu izan zara nire loaren zaindari; zer nai dozu saritzat?

Itz oneik entzunik, lora bakotxak bere eretxia agertzen dau. Pipilik txikienak be, euren burutxoari eragin-da, batzar aretan zer-edo-zer zirala erakutsi gura.

Ixilera ziran azkenez; eta danetatik zařenak, ori-zabal egoan batek, abar makurtua pizkat jaso ta itz nagusi oneik ebagi ebazan:

—Gaurtik iñoz baño be edeřagoak izan gura dogu.

Ikaraz Josu. Ařokeriak, aingeruak puztu ta gizonak galdu ebazan ařokeriak dar-dar egian lora artean be. Gauza itxusi ta nabarmena ziñez.

Eta, asare, oroldiz beteriko lur-piřoa eskuan artu ta ařoputz areikana bota eban, iņotsela:

—Aroak eztau Jauna'ren adiskidetasunik, ezesga da-ta.

Loratxoak, damuaren-damuz, ondo yatorken zigoren aurrean buruak luñeratu ebezan.

Josu'k, bañiz, aren damuaz erukitu ta zugaztxoa onetsi eban.

Eta bat-batean, jau alatz! oroldiak, adar guztien gain zabaldu, arantzak estali, pipilak gorde ta lorak jantz zoragañiz inguratu ebazan.

Damutu ziralako Josu'k parkatzen dautse: damutu zu be, pekatari, ta Josu'k azketsiko dautzu.

Or **oroldi-lañosearen** sortze ta jatoñia.

J. K. O.

Laratsa ta Nekosta

(SELGAS)

Oinkada luzez dator gaba lañotsua,
Arats-zoriak, garbi ta betondo-itunik,
Zelai ta lora-baratz yoriak itxirik,
Gañeko euna bildu dau eskututsua.

Ara-ona kulunkaz sarats zimel-mea,
Barne-lor iraunkoña zerbait arintzeko,
Aize-egoz dabiltsu aren oin ermo,
Baru-ots bizi-legun ta intziraz betea:

«Atsege yaio nintzan... Izaki-zorunak
Ba-dira, bañiz, ludi baltz onetan naiko,
Lor, zotin ta ituna zer dan ez dakienak».

Au esanik,, oriak bera yakoz yausten.
«Bean negar dagina zoriontsuago»,
Darantzutso nekostak, ortzia begizten.

JAGOBA